

ZPRAVODAJ 3

Neděle 7. srpna 2005

Svátek má Lada

- strana 2
Vážení, ale vy nemůžete...
- strana 5
Přineste tři panáky
- strana 7
Vančura, olé!



- strana 9
Stoličkový gang
- strana 14
Dáme finance
- strana 15
Hrál jsem žabáka



Amatérské divadlo je aj spôsob života

V piatok som sa dozvedel, že v pupku sveta amatérskych divadelníkov, v Monaku, riešili vážny problém. Ctihodné hlavy,



namiesto toho, aby roztočili rulety a metálmi ovenčené rachitické hrude, uvažovali, či nie je adjektívum amatérsky znevažujúce. A že divadlo je len jedno. Nuž áno. Akurát hlúpych rečí je akosi veľa. Vraj sa sponzori boja svoje ťažko zarobené peniaze (chechtáky, peneži, lóve a vôbec všetko, čo nesmrdí) vrázať do niečoho čo je „iba“ amatérske.

Veril som a verím, že amatér je človek, ktorý pracuje bez dopredu dohodnutej odmeny. Tou mu je radosť z práce a z jej výsledkov. Jeho amatérstvo vypovedá len o spôsobe odmeňovania, nie o kvalite odvedenej práce. Jej nižšiu hodnotu by jej radi apriori prisúdili najpravovernejší z pravoverných profesionálov – s veľkými ústami, ešte väčšími rečami, s bezodnými peňaženkami a mizernou

túžbou a vôľou poctivo pracovať.

Ale amatérstvo je pre mňa aj spôsobom života. Žiaden poriadny amatérsky divadelník nemá čas na nekonečné a úbohé intrigovanie vo fajčiarni pri hereckých šatniach, na celonočné chľastačky v klube a následné vytváranie podenkových spoločenstiev. Amatér musí byť profesionál v práci, ktorá ho živí. V tej troške ušetreného času nemôže hromovým hlasom vykladať o veľkosti a nedocenenosti svojho kumštu a o UMENÍ. Nemá dokonca čas ani na veselé historky z natáčania. Amatér musí skúšať. Keď totiž bude na javisku niečo zlé, nepomôžu mu reči o nepravnej kritike, o nedostatočnosti technického zázemia alebo o tom, že za trápnych tristo tisíc sa predsa

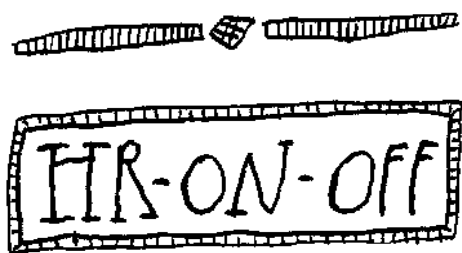
pokračování na straně 2

poriadna inscenácia urobiť nedá. Susedia z ulice by na podobné kydy kašľali. Oni predsa prišli na divadlo od Anče, Fera a Miša, nie na výhovorky.

Naozaj som veril a verím, že amatérske divadlo je vecou talentu, túžby a radosti zo stretávania sa. O peniazoch nech je to profesionálne. A hanbiť sa za to, že niečo robím z radosti a zadarmo, odmietam.

Monacký minipríbeh má, našťastie, v tejto chvíli hepyend. Postavil sa francúzsky delegát a povedal, že jeho do Monaka nominovalo 55 tisíc francúzskych amatérskych divadelníkov a že on je na to pyšný.

Karol Horváth



Hradecko, Úpicko, Orlicko, Krkonošsko, Náchodsko, Broumovsko... Východní Čechy... Nevím, je-li někde ve světě jiný region tak zasvěcený amatérskému divadlu. Kolik bylo a je zde všude souborů, si můžete najít v krásné a historicky bezprecedentně důkladné dvoudílné knize Místopis českého amatérského divadla připravené kolektivem autorů v čele s Vítězslavou Šrámkovou a Jiřím Valentou. K tomu připočtete festivaly, nově vzniklé či vznikající soubory a půjde vám hlava kolem a oči šejdrem. Asi ne náhodou vznikl Jiráskův Hronov právě zde a udržel se tak dlouho. A nejen to. Nedaleko odtud, v kraji trutnovském, na úpatí Krkonoš, v krásné přírodní scénérii lokality Hrádeček, přímo pod zříceninou hradu Břečtejny, o němž první písemné zprávy pocházejí z poloviny 15. století - hrad byl zřejmě vystavěn krátce po dobytí Trutnova husitskými vojsky roku 1421 na místě hrádku Štejn, který zde stál již od roku 1336 - mají na stránkách proti sobě své chalupy režisér a bývalý kulísák Divadla Na zábradlí Andrej Krob a dramatik a bývalý prezident Václav Havel. Včera tam Andrej Krob pozval své přátele a slavil třicet let existence svého programově a v jistou dobu i politicky vynuceně amatérského souboru Na tahu. Na louce před Krobovou chalupou oživil Jiří Reidinger svého Bilba a loutkáři z Českého Dubu s principálem Davidem Bělohradským svou Nevěstu z Filku sepsanou podle jedné z pověstí Z Ještědska od Karoliny Světlé. V nově vybudovaném dřevěném amfiteátru na parcele u lesa pak divadlo Bezdirky uspořádalo předpremiéru rané aktovky Reného Levínského Elena Štěpánová.

A jsme zpět v Hronově. René Levínský a jeho Nejhodnější medvídci, toť přece jedna z legend východočeského amatérského divadla, zde se mnohokrát prezentující.

VÁŽENÍ, ALE VY NEMŮŽETE TEN RESORT TAKHLE MORDOVAT!

Spisovatel, básník, bývalý ministr kultury, v současné době mimo jiné si pravidelný kritik v Divadelních novinách MILAN UHDE přijíždí do Hronova již patnáct let každý rok. Zpovídali jsme ho ve Zpravodaji téměř pokaždé. Každým novým rokem se však objevila témata, která jsme ještě neotevřeli, která ve Zpravodaji nezazněla. Letos jsou až tragicky vážná. Přesto jsme se jim nechtěli vyhnout. Proč stále mluvit jen o zářných věřejších, dnešcích a zítřcích?



Spisovatel, básník, bývalý ministr kultury, v současné době mimo jiné i pravidelný kritik v Divadelních novinách MILAN UHDE přijíždí do Hronova již patnáct let každý rok. Zpovídali jsme ho ve Zpravodaji téměř pokaždé. Každým novým rokem se však objevila témata, která jsme ještě neotevřeli, která ve Zpravodaji nezazněla. Letos jsou až tragicky vážná. Přesto jsme se jim nechtěli vyhnout. Proč stále mluvit jen o zářných věřejších, dnešcích a zítřcích?

Kdy jste poprvé potkal Pavla Dostála a jak na něj dnes myslíte?

Já jsem ho dlouho osobně neznal, jenom jsem čítal jeho třesuté reportáže v Právu. To bylo v době, kdy tam dělal komentátora. Bil mě hlava nehlava a já jsem si říkal, že snad musí být proti mně nějak zaujatý. To není politická polemika, on mě prostě drtí osobně. Pak mě volali z Práva, že by chtěli v rámci rubriky Den s... udělat článek se mnou a že za mnou posílají Pavla Dostála. Mé normální poslancecké dny byly ale v podstatě velmi nudné. Já jsem buď seděl v poslancecké kanceláři, to v pondělí, anebo ostatní dny v parlamentě a řešil často zcela obyčejné, banální věci. Říkal jsem si, pozvat na to Pavla Dostála, to není ničím zajímavé.

Teprve za nějaký čas se mi podařilo udělat bohatější program na jeden poslancecký den v Brně. Ale redakce Práva mezitím nabyla dojem, že Dostála nechci, a tak volali, že by to udělala Jitka Götzová. Já říkal, že jsem dal slovo Pavlovi Dostálovi a už je to domluveno. Udělali jsme to a tam jsme si přišli na chuť. Vzájemně. Dostáli jsme se do galerie, kde jsem měl nějaké řízení. Poprosil jsem paní kurátorku, aby nám ukázala obrazy Jaroslava Krále, které tam mají v depozitáři. To je můj brněnský krajan, bydlel kousíček od místa, kde jsme potom po letech postavili domek. Zahynul v koncentráku, smýšlením byl velmi levicový, ale je to malíř mých snů. Já ho nesmírně miluju. A ukázalo se, že Pavlovi se taky velmi líbí. Zkrátka jsme se stali kamarády. Pro mě je od té doby Pavel Dostál dokladem toho, že politika v českých zemích je strašně přeceňována. Letití přátelé se rozcházejí, protože si politicky nevyhovují. Ne tak Pavel Dostál. My jsme měli na velikou spoustu věcí odlišné názory, ale věděli jsme to a nezdržovali se tím. Věnovali jsme se tomu, co nás spojuje, a bylo toho nekonečněkrát víc než toho, co nás rozdělovalo. Pro mě byl Pavel Dostál ztělesněním toho, že kamarádství je možné přes hranice politických táborů a z toho mám dodneška velmi dobrý pocit.

Jak ho vidíte jako ministra kultury?

Měl odvahu k několika řešením, která já jsem vřele schvaloval. Dodneška ho spousta odborníků proklíná, že udělal šéfem Národní galerie Milana Knížáka, ale já jsem přesvědčen, že to bylo velmi dobré rozhodnutí. Ne, že bych ho v čele NG viděl na věky, ale to reformní období nemohl nikdo jiný zvládnout tak jako tento radikál. Nebál se říci i velmi dobrému odborníkovi, který ale svými návyky tkvěl ve starém období, aby odešel. Pamatoval jsem, jak stejný rachot udělal, když se stal rektorem AVU. Žádná protekce u něj neplatila, ani jedna. To byla zlomová sezóna AVU. Neříkám, že se občas nemýlil. Každý se může mýlit, řekl pták v Prévertově básni. Ale on tam zavedl zcela nové pořádky. Nastolil jinou, potřebnou normu. To samé pak udělal a dělá v NG. Vzpomeňte na expozici českého umění ve Veletržním paláci. Kolik let to trvalo a takzvaní odborníci se nemohli dohodnout, kdo by tam měl být a kdo ne. Pak si Knížek s Kolíbalem nad tím sedli a bylo to. Můžete si o tom myslet co chcete, ale po devíti letech

průtahů bylo konečně rozhodnuto a expozice je. A tak bychom mohli pokračovat.

To je jen jeden příklad z mnoha, na kterých měl Pavel Dostál zásluhu. Neříkám, že měl vždycky ruku takhle šťastnou, ale nebál se riskovat. Byl to statečný člověk. A to je podle mě ministr kultury. Ministr kultury, který všechny poslechne, má tisíce poradců a nemá na věci vlastní názor, to je špatný ministr. To snad je možné na ministerstvu hospodářství, ale na ministerstvu kultury určitě ne.

Jak by takové ministerstvo mělo podle vás fungovat?

Podívejte se, já bych se nebál dát kulturu třeba i na ministerstvo financí. Vždyť jak se má stát projevovat vůči kultuře? Čím ukazuje svůj vztah ke kultuře? Tím, že dá peníze. Stát přece nemůže předpisovat, kdo a co má dělat.

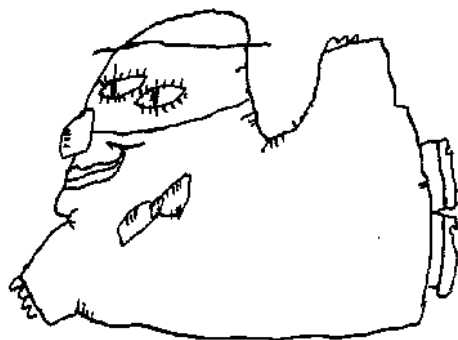
Já si nikdy nemyslel a nemyslím, že ministerstvo kultury je úplně nezbytné. Ale za ta dvě léta, co jsem tam strávil, jsem dospěl k tomu, že určitý racionální obsah činnosti má. To, co to ministerstvo dělá, by se muselo přenést na jiné ministerstvo. To by šlo. Třeba kdyby se na ministerstvu financí udělalo určité velké oddělení, nějaký odbor, který by se zabýval věcmi kultury. Ale tam by chyběla jedna věc, kterou pokládám za důležitou. Těžko by tam byla persona, která těm finančníkům řekne: „Vážení, ale vy nemůžete ten resort takhle mordovat! Řekněme jednu sezónu jsem ochoten to vydržet, zatnu zuby, ale trvale to dělat nemůžete. To bych musel jít od toho.“ Tak toto vám žádný pracovník finančního ministerstva neudělá. Ten řekne: „Chlapci, nebyly peníze, tak letos je to jenom 0,38% ze státního rozpočtu. A za rok to bude 0,21%.“ Takže úplně bezstarostný z kultury na ministerstvu financí bych nebyl. Záleželo by na tom, kdo by dělal ředitele toho odboru pro financování kultury. Pokud by to byl statečný chlap, kterej by se nebál všem těm ekonomům, co myslí jen na teď a nejdál na zítra, vzdorovat, tak proč ne. Kultura je dlouhodobá věc. Jsou úkoly pro teď a úkoly pro budoucnost. A těmi pro budoucnost se zabývá kultura. Vady, které v kultuře vzniknou teď, se projeví za čtyřicet padesát let. Rozdělit peníze dokáže škrabák, ale persona, která dokáže ukrojit třeba ocelářům z jejich útlumového programu a přidat kultuře, ta je důležitá.

Vidíte nějakou takovou?

Takoví lidé se v lůně jakýchkoli politických stran bohužel nevyskytují.

Jak to?

Protože takoví lidé musejí rozhodovat s nadhledem. To musejí být lidi, kteří pomůžou i tomu, kdo je z jiné politické strany. Politikové jsou ale dneska jako fandové fotbalových klubů. Neuznají, že ten klub, který dneska hraje na jejich hřišti, hraje líp než oni a po zásluze vítězí. To nemohou uznat. Zato křičí: „Ty svině! Pryč s nimi! Soudce byl podplacen! Musíme protestovat! To dělá jedna strana jako druhá. Takové



strany nemohou mít v zásobě osobnosti s nadhledem. Takže se dostáváme k tomu, že když lidi nejsou, zrušení ministerstva klepe na dveře.

Smrt Pavla Dostála musela v každém vyvolat i přemýšlení o vlastní konečnosti, vlastní smrti. Dotkl se takto jeho odchod i vás?

Napsal jsem poslední vůli.

Proč?

Protože si myslím, že věci mají být v pořádku. Co chci sdělit těsně než vydechnu naposledy, to jsem do ní sdělil, a budu ji příští týden deponovat u notáře. Člověk má být na některé věci připraven, má s nimi počítat, je to rozumné. Staří to tak dělali a já myslím, že je to třeba obnovit. Chci v tom směru dát dobrý příklad.

A chcete stihnout ještě něco napsat jako spisovatel?

Chtěl bych napsat paměti, ale pořád mě náměty na různé komedie a muzikály od toho oddalují. Pevně však věřím, že až to dozraje, tak to teprve bude ta pravá chvíle a nebude to v tu chvíli, kdy všechno zapomenu. Zatím si pamatuju.

Vraťme se k českému divadlu. Jak je na tom?

Celé české divadlo je na tom velice dobře. V Brně sleduju Divadlo U stolu. To je soubor, který pracuje na poloamatérských principech a cokoli udělá, je znamenité. Je to jeden zážitek vedle druhého. A vedle toho sleduju lidové divadlo.

Jaké konkrétně?

Muzikál. Já nepohrdám muzikálem. Jsem přesvědčen, že muzikál je soudobá forma lidového divadla.

Co vás na divadle dnes baví?

Že má obrovskou spoustu tváří. To je výborné a to tu léta nebylo. Je to důsledek svobody. Tisíc stížností, že nejsou peníze, s tím nic nenadělají. Samozřejmě, že nejsou a nikdy nebudou, ale je tu svoboda a je to znát. Divadlo kvete. A není to jenom můj názor. Když byl předloni v Česku Milan Kundera, říkal: „My jsme s Věruškou čtrnáct dní večer co večer chodili do divadla. Protože divadlo je tady každé jiné, je pestré, neopakuje se. Ve Francii jsou divadla jedno jako druhé. Vy nevíte, jaké máte skvělé divadlo!“ Jistě, je to postřeh turisty, ale taky má nějakou váhu. Takže já jsem fanda dnešní doby.

Vladimír Hulec

Jak vidíte, stává se legendou i další alternativou.

Každý rok mě zde mimo jiné zajímá a snažím se odhadnout, kdo ze zde vystupujících se stane tou ...next... tou následující legendou. Možná by jí mohlo být dnešní Divadlo Kámen a zvláště jeho vedoucí Petr Macháček, jehož uvažování o divadle a na divadle mám velmi rád. Anebo ztířejší Kabaret Caligula, který přiveze razantní zpracování Shakespearova Hamleta, v němž od Shakespeara nezazní ani slovo. Už jí jsou Vosto5, které zde opět jako loni - tedy na dvoře školy - svůj stan rozloží. Všechny tyto soubory jsou ale z Prahy, a tak hledám marně pointu.

Asi se na ní vykašlu a raději se podělím o včerejší legendární zážitek z Divadla Perpetuum mobile z Brunecku v jižním Tyrolsku. Nevím, je-li ten kraj zasvěcený amatérskému divadlu tak jako ten zdejší, ale intelektuální klauniádu, co přivezli, jsem lepší v životě neviděl. Vzpomněl jsem si při ní na Keatona, na bratry Marxe, na Becketta, na Sartra, na Kafku. Anebo na Pirandella a jeho postavy marně hledající autora. Anebo na Havla a jeho stálé zkoumání lidské identity v dnešním světě. Ne, že by Italové své představení od něj nějak odvozovali. On žongloval se slovy, oni s gesty. Hráli doslova každým svalem. Tělovým i obličejovým. Byli dokonale přesní, vycizelované propracovali každé hnutí, každou souhru. Pracovali s přesností a jemností švýcarských hodinářů. Současně šlo o kabaret, sled vzájemně jen skrze postavy propojených čísel. Ale snad každé číslo by ihned mohlo vstoupit do učebnice gagu, pohybového divadla, moderní klauniády. Klauniády, kdy klaun červený nos nepotřebuje, a přece na první pohled poznáte: Ejhle klaun!

Já ale stále marně hledám pointu. Hronov, Hrádeček, Břečtej... Levínský, Krob, Havel... Východní Čechy, Tyrolsko, Praha... Však vy si ji někde najdete.

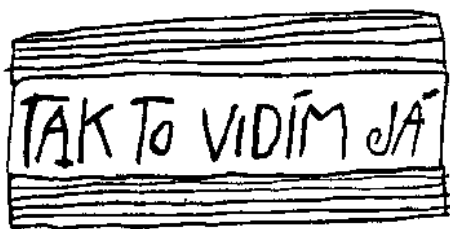
Vladimír Hulec



Svátek má...

Přišla včera Lada,
že by také ráda
v komedii hrála,
jenže je v tom vada
řemen stále padá.

Karol Tmavý



Třináctery hodiny



Čistý, srozumitelný, napínavý příběh se spoustou humoru, precizní vedení loutek, účelně variabilní scéna - zkrátka představení, které jsem rád viděl podruhé. Oproti Chrudimi mělo svižnější tempo, a tak kromě drobných technických problémů (málo otevřená scéna, padající hodiny, nazučení), nemám co vytknout... jdu si dát „tři panáky“!

●●●●
Petr Toman, seminář R, 29 let

Zdá se, že oproti Loutkářské Chrudimi udělal Střípek mírný krok vpřed. Ale pořád se mi jaksi zdá, že jsou Třináctery hodiny představením rozvlácným a příliš upovídáním. Znovu si říkám, jestli je vůbec možné přenést toto Thurberovo skvostné dílo do jevištní podoby. Přesto představení šlape jako hodinový stroj a je postavené poctivě.

●●●●
Kristýna Filčíková, seminář P, 19 let

Velmi profesionálně zvládnuté jak po herecké, tak scénografické stránce. Začátek mě krásně naladil, ovšem později se mi představení zdálo poněkud vleklé. Nevím, jestli by se nedalo ve hře více škrtnat a zkrátit celou pohádku tak na polovinu. Potom by to bylo dobré.

●●●●
Pavel Richta, seminář L, 23 let

Líbilo se mi, jak si někteří herci uměli držet odstup od svých postav. Lehkost a vtip rozjezdů pak trochu ustupuje rozvíjením děje, který mohl být hutnější a méně roztahaný, ale finále vše napravilo. Scéna a herci měli své nepopíratelné kvality.

●●●●
Jitka Páleníková, seminář J, 22 let



Řemeslně takřka profesionální inscenace, čisté provedení, které šlapalo v dobrém tempu.

●●●●
Tereza Sochová, seminář N, 19 let

LOUTKOVÉ DIVADLO STŘÍPEK PLZEŇ

IVANA FAITLOVÁ PODLE JAMESE THURBERA: TŘINÁCTERY HODINY



Půvab loutkového divadla

Začnu základní charakteristikou. Je to tradiční loutkové iluzivní divadlo, které se snaží svými prostředky vzbudit dojem, že to, co vidíme, je skutečné. K tomu v této plzeňské inscenaci slouží především loutky, které jsou v principu maňásky - leč dostatečně velkými, rozhodně většími, než obvykle u maňáskového divadla předpokládáme. Navíc jsou opatřeny přinejmenším vždycky jednou rukou - je-li potřeba, vodí loutku dva - takže tyto končetiny jsou opět schopné vzbudit iluzi reálné lidské akce. Tomuto principu iluze reality slouží i scéna členěná do hloubky a do výšky tak, že od předního plánu, těsně před hledištěm, se zdvihá pomalu šikmo do výšky až k hradní věži, již dominují velké hodiny. Loutky hrající vpředu jsou velké, ty, které se vynořují vzadu ve výšce, jsou tytéž podobou, ale malé velikostí, takže i perspektiva je využita k tomu, aby vznikla jistá iluze reálného prostoru.

Jenže pozor: toto iluzivní divadlo předvádí naprosto fiktivní příběh. V pod-

titulu programu je žánr označen jako pohádka. Jistěže tu mnohé rysy pohádky jsou, ale zároveň jsou tu i rysy jiné, které tento fiktivní svět činí naprosto jedinečným - od hororu až po zvláštní humor, který všechny ty fiktivní polohy zase uzemňuje a jemně, leč trvale upozorňuje, že ta fikce je výplod pozemské lidské fantazie, imaginace. Plzeňská inscenace, pro níž úpravu textu i hudbu pořídila Ivana Faitlová, která ji také režirovala, takže její podíl na ní je vskutku lví, pro tuto fikci, která je zdáním reality - nebo obráceně: pro realitu, která je fíkcí - využila velmi dobře, a hlavně pro diváka účinně, dávného půvabu iluzivního loutkového divadla, které je přímo svou materiálovou povahou pro tuto dvojí prostupující se polohu stvořeno. Vzniká tak jakási - až se bojím toho pojmu použít - velice zvláštní montáž různých principů sdělení a zobrazení, která je ovšem celistvá touto fikčně reálnou rovinou. Skrze ní se inscenace zmocňuje i pitoreskního a bizarního světa Jamese Thurbera, který se nikdy nedá brát zcela vážně, aby na druhé straně kdesi vespod zaznívaly tóny vážné. Mohl bych jistě ještě vznést nějaké připomínky, na příklad si myslím, že některé dialogické sekvence této inscenace jsou příliš dlouhé a něco škrtů by prospělo. Ale není to podstatné.

Podstatné pro mě je, že to staré, tradiční iluzivní loutkové divadlo ukázalo svůj půvab.

Jan Císař



RECENZE

Přineste tři panáky

Střípek je Střípek je Střípek. To všichni za těch několik set let dobře víme, a tak není divu, že inscenace velmi zvláštní pohádky má i tentokrát silný emotivní náboj, který z jeviště vyzařuje do hlediště. Gruntovním motivem není až tak láska, byť má v závěru vitalizující sílu, ale je jím čas, tedy to, čeho se nám občas nedostává: Tedy, my si jen myslíme, že nám utíká; a tak, místo zastavení, zamyšlení se a ohlédnutí přes rameno přidáme do kroku, a tím pádem nemáme čas na nic, ani na sebe, ani na své nejbližší. Chvat, spěch, pocit, že nám cosi protéká mezi prsty, potom - stejně silně jako strach - vybuzuje emoci nejsilnější, kterou je vnitřní zloba, projevující se navenek krutostí. Dalším stejně silným motivem je touha, přesněji řečeno sen, který kdesi v sobě nosíme a jehož konkrétní podobu hledáme, nebo pátráme po způsobu jak a čím jej naplnit. James Thurber se celým svým dílem obecně, tedy nejen v této pohádce, projevuje jako mistr ironie a soucitu, paradoxu a smíchu nad marným lidským pinožením. Nutno říci, že Ivaně Faitlové se toto téma podařilo inscenací a výrazovými prostředky zprostředkovat. Navíc také, ve valné většině času představení, se jí daří uchovat i rytmus vyprávění podobný večernímu posezení u amerických kamen, kde modravými plameny syčí rozpálený koks, a intelektem nadupaná babička hlasem plným pochopení a současně odstupem vypráví svým ratolestem dávný příběh.

Scéna je funkční, a i když je volně tematizovaná, dokáže výraznými prvky postihnout to které prostředí. Zacházení s jejími díly je součástí vyprávění příběhu, a často i formulací vztahu interpretů k příběhu, a to nejen vtipem Přineste tři panáky v podobě zhmotněné metafory. Byť jí proměňují černáci, v tělesném napětí nemají jen nutnost provést změnu prostředí, ale cosi navíc. Postavy v pohádce jsou maňásci s lidskýma rukama, a při změně horizontu (pohled do dálky) jsou to spodové loutky s možností ovládat tu ruku, tu náklon těla či kostým. Hlavy maňásků jsou výtečně propracované, a více než typovost ve svém tvarosloví nesou charakter, to jest, jejich podoba vhodně doplňuje motivy té, které postavy. Možná že Golux, jako zásadní báchorčná postava, mohl mít pohyblivé oči, které by vhodně podtrhovaly jeho repliky i způsob reakce v situacích, do kterých dostává sebe a především ostatní. Důrazným komunikačním prvkem je nadhled interpretů nad příběhem i nad způsobem vyprávění příběhu, a výtečné glosy postav, které „shazují“ dobro i zlo. Tím je nám umožněno bez problémů přijmout i to, co by jinak mohlo drhnout na jazyku, kterým představení vychutnáváme. A jistě je také důležitá hudební, potažmo písňová složka.

A teď - nedá se nic dělat - trochu pelyňku. Škoda, že scéna, která by s přehledem mohla ovládnout i velké jeviště JD, byla posunuta nejméně o dva (2) metry do hloubi jeviště, čímž se stalo, že srozumitelnost řeči, repliky postav i texty písní, často zanikaly, byly zašumované a nesrozumitelné, takže přehnané napínání sluchu vedlo k únavě, k opadnutí pozornosti, etc..

Škoda, ale jinak... Není co dodat.

Vladimír Zajíc



3X PRO

Ivanu Fajtlovou,

vedoucí souboru, autorku textových předloh, hudby a zároveň režisérku loutkového divadla Střípek Plzeň

Čím vás zaujal text J.Thurbera, a proč jste k jeho realizaci na jevišti zvolila právě manekýny?

Knížka je úžasně napsaná, má nádherný jazyk i zvláštní, bizarní a spletitý příběh se zajímavou atmosférou, ve kterém se vrší náměty a myšlenky. Zkrátka mě okouzila a věděla jsem, že její zpracování nebude jednoduché. No a co není jednoduché, to mě láká: byla to výzva. A loutky... nemám výtvarné vidění, ale vždy mám určitou představu. Chtěla jsem původně velmi nekonkrétní scénu, otevřené vodění, ale po konzultaci s výtvarnicí se vše posunulo jinam: nakonec máme iluzivní divadlo, které jsem vůbec dělat nechtěla.

Je nějaký druh loutek, který jste se Střípkem ještě nevyzkoušeli?

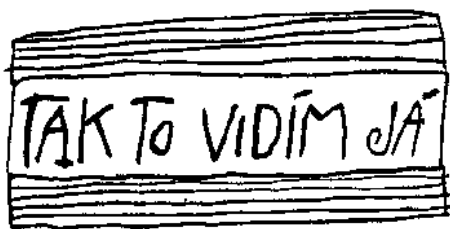
Domnívám se, že jsme hráli snad úplně se vším: vystřídali jsme plošné loutky, stínové divadlo, javajky, marionety, maňasy, manekýny... S každým druhem jsme začínali od píky a objevovali nové možnosti, což bylo velice zajímavé.

V souboru máte nové členy, je těžké nadchnout mladé lidi pro loutkové divadlo a loutky; mají chuť s nimi pracovat?

Není to těžké. Museli jsme soubor omladit a doufám, že nám něco z toho mládí vydrží. Zatím jsou nadšení, přestože toto představení byla hodně velká dřina, i fyzická. Taky na Loutkářské Chrudimi už několik let pozoruji, že loutkové divadlo udělalo obrovský posun kupředu. Chrudim se omladila, je tam hodně mladých lidí z „lidušek“, zájem o semináře je čím dál větší a objevují se velice zajímavé inscenace. O loutkové divadlo se tedy vůbec nebojím, má obrovský potenciál a zaplat' pánbůh skončily i dohady o tom, co je loutkové a alternativní divadlo. **ZuV.**

Medailon:

Loutkové divadlo Střípek Plzeň vzniklo v roce 1978. Svůj repertoár soustředí na děti předškolního a mladšího školního věku, přesto jsou jeho představení přijímána s velkým ohlasem i dospělými. Divadlo v posledních letech s úspěchem vystupuje na divadelních přehlídkách a festivalech v celé republice i v zahraničí - ve Francii, Polsku, Slovensku, Rakousku a Španělsku. Ivana Fajtlová získala dvě ceny UNIMA za mimořádný umělecký počín v oblasti amatérského loutkového divadla.



Rozmarné léto



Hodnotivysokotento kus mohlo by se zdát neopatrným. Co však zadrží srdce divákov, které potěšeno (co do vjemů zrakových, jakož i sluchových), plesá v rytmech veselé hudby jižanské?

●●●●●

Kristýna Filčíková, seminář P, 19 let



Příjemné, jemně pojaté zpracování Vančurova textu, kde mě potěšila nejen opravdově vypadající kouzla. Mrzí mě, že jsem nevyčetl z představení nějaký přetlak inscenátorů: proč? Proč takto? Trochu jsem tápal na konci, ale jinak po všech stránkách pěkné.

●●● a půl puntíku

Pavel Richta, seminář L, 23 let



Mám poetiku kladenských ráda. Z Rozmarného léta byl cítit potenciál skvělého představení, ale asi se nějak „rozvezlo“, nebo ho utopilo Jiráskovo divadlo, jako už mnohá jiná. Některé gagy

skvěle fungovaly, jiné úplně zapadly. Mezi postavami se ztrácely vztahy, ztrácel se i Vančura. Ale stejně tento způsob hraní zdál by se za jiných okolností zábavný.

●●

Jitka Páleníková, seminář J, 22 let



Akceptovatelný pokus potlačit autorsky dominantní originální textovou rovinu ve prospěch více či méně šťastných situačních nápadů a snad až příliš „globalizující“ hudební složky. Herecky,

ani temporytmicky, zdaleka ne vyrovnaný večer se vančurovskému duchu nicméně nezpronevěřil.

●●●

Vít Závodský, 62 let

DIVADLO V.A.D. KLADNO

VLADISLAV VANČURA: ROZMARNÉ LĚTO



Fragmenty Rozmarného léta

Soubor V. A. D. Kladno vstoupil v minulých letech do povědomí především úspěšnou autorskou komedií Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka. Nyní se poprvé představuje s inscenací založenou na interpretaci známého textu. Volba Vančurova Rozmarného léta působí na první pohled logicky: v souboru se pro klíčové postavy nabízí přinejmenším inspirativní obsazení a zdálo by se, že i vančurovská poetika se zvláštním druhem humoru by mohla v souboru nalézt odezvu. Při hledání scénického řešení soubor v mnohém potvrzuje dříve prokázané kvality. Projevuje se jeho hravost, vynalézavost, nápaditost, smysl pro humor, překvapivé pointování situací i pro hru s rekvizitami. Většina diváků si pravděpodobně s potěšením připomene nahazování majorova rybářského prutu, Důrovu nevěru, při níž mimovolně naráží na ochablou svěšenou ruku spící manželky či na nápaditě řešené Arnoštovo kouzlení. V průběhu představení však do popředí stále naléhavěji vystupuje otázka, zda všechny ty nápady a nápadečky pro postižení podstaty

světa Vančurových postav vskutku postačí. Inscenace se postupně tříští na jednotlivé scény, epizody, fragmenty, které postrádají jednotícího ducha - onen, chcete-li, existenciální rozměr; onu vůli ke smyslu, která vše jako tajemný faustovský „tmel, jímž svět je utmelen“ drží pohromadě. Dokonce i vynalézavá scéna nabízející v plovárenských šatnách zároveň „mansiony“ překvapivě odkrývající svá tajemství a v zápětí se pouhým otočením měnicí v Arnoštův komediantský vůz se věčnými přestavbami postupně stává překážkou a retardující přítěží. Svižná kubánská hudba se sice hezky poslouchá a vnáší oživení, ale beznadějně se vzpírá onomu vančurovskému ulpívání v bezčasí, oné rozmarnosti a marnosti nezdařilého léta. Bez postižení vnitřní existenciální podstaty se stylizovaný text interpretům vzpírá v ústech, tříští se a rozpadá v marné snaze zakrýt bezradnost všeobecnou civilistní pravděpodobností. Celkově lze říci, že se jedná o inscenaci v mnoha směrech inspirativní, vynalézavou, zábavnou a tvořivou, která se však příliš spoléhá na vlastní autorský vklad a inscenační nápady na úkor hlubšího porozumění bytostné podstatě vančurovského světa. Tento z postmoderního hlediska zanedbatelný prohrěšek se nakonec obrací proti samotným tvůrcům. Inscenace ztrácí tah a stává se stále zdouhavějším sledem více či méně vtipných scének a výstupů. Přesto se domnívám, že se ve vývoji souboru jedná o významný a důležitý počín, který otevírá další vývojové cesty.

Jakub Korčák





RECENZE

Měl bych tu jednu se španělskejšma rytmana... aneb Vančura, olé!

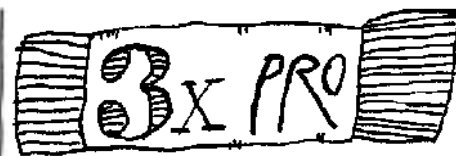
Kdo čekal od Rozmarného léta idylu ve stylu filmového přepisu Jiřího Menzela, byl vstupem kladenské inscenace zaskočen. Je ovšem pochopitelné i chvályhodné, že soubor hledal jinou cestu než kopírování menzelovských řešení. Kubánská hudba, zvukařem s nepřipadným jménem Brzda značně „odbrzděná“, naznačila, že kladenský soubor V.A.D. loví svého Vančuru ve zcela jiných vodách než jaké plynou v poklidné idylicky maloměstské Orši.

V.A.D. přivázeli v posledních letech na Hronov autorské inscenace, přičemž nejbezpečněji se cítili na půdě crazy komedie. Odtud vedla i jejich cesta k Vančurovi a tam, kde šlo o jednotlivé gagy, měli šťastnou ruku – rybářský prut abbého Rocha vytrčený do hlediště, Arnoštkův trikot vznášející se v erotických snech Kateřiny Důrové, manželčina ruka bránící vstupu Antonína do kabiny s Annou v náručí či Kateřinino virtuózní slézání z manželského lože jsou namátkou zvolené příklady. Herci tohoto souboru jsou zkušené a dokážou postavu charakterizovat několika málo dobře zvolenými detaily (jen představitelka Kateřiny by měla něco udělat s přepínáním

hlasu do nepříjemně znějících výšek a abbé Roch vylepšit výslovnost). To, že se soubor přesto s Vančurou míjí, má několik důvodů.

Vančurův vysoce stylizovaný jazyk vyžaduje zvláštní způsob interpretace. Kladenští v programu přiznávají, že „vedení řeči“ není jejich doménou, snad proto zvolili tu nejméně šťastnou možnost, a sice pokusili se vtěsnat vančurovsky klenuté oblouky vět s jejich svérázným hudebním temporytmem, melodií a kadencí do nepasujících forem situačního dialogu a ono to nefunguje, ztrácí se v něm vůně i specifika vančurovského jazyka. Vančurův plynulý tok epického slovního jednání rozbili rozsekáním textu na drobné úseky s titulky značujícími „o čem to bude“. Kromě toho vytrhli příběh z archaizujícího bezčasí a oblékli ho do kostýmů, evokujících nespíš 60. léta minulého století – Kateřina připomíná uklízečku a abbé Roch byrokrata z některé socialistické komedie. A zase to neladí s obsahem jejich promluv. Nejde jen o to, že Majorovy „cibule ukrutníkovy“ nejsou lacinými náramkovými hodinkami a místo španělkou je Major sešvihán hůlkou jak z Harryho Pottera, ale o to, že z Vančury těmito zásahy (a mnoha dalšími týkajícími se především Anny) zmizela poezie. Podepsala se na tom i ona nešťastná agresivní kubánská hudba, která mi do titulku vtiskla Šlitrovi repliku o „španělských rytmech“, s nimiž byl poslán – víte kam. Její hluchá trivialita se rozchází s „rozumností“ tohoto (vančurovského) způsobu léta a mj. nutí herce k přidávání na intenzitě nejen hlasové, ale i herecké. Tam, kde měl do ticha zaznít povzdech o tom, jak je krásné býtí kadeřavým, zněl ryčný Vančura, olé!

Radmila Hrdinová



Kazimíra Lupince,

autora dramaturgie
a návrhu scény
pro Rozmarné léto

Neměl jste obavu, že většina diváků bude srovnávat vaše Rozmarné léto s filmovým?

Ze začátku ano, ale pak jsem dospěl k jedinému možnému závěru, že se tím nemůžeme řídit. Skoro bych řekl, že jsem záměrně film ignoroval, neoživoval si vzpomínku, aby mě vůbec neovlivňoval. Knížka je vždýcky daleko mnohovrstevnatější. Divadlo i film mají své prostředky, které samy vedou člověka k tomu, aby předlohu nějak posunul a vypíchnul z ní určité okamžiky a motivy. Například Rudolf Hrušínský trčíci dvě minuty z vody a kouřící doutník by na divadle asi nezabral... Navíc jsem měl pocit, že jsme v divadle typově dobře vyzbrojení: hlavně myslím Arnoštka nebo abbého a majora.

Jaké motivy a témata vás na Rozmarném létu zajímaly?

Vančura dokáže svou poetickou řeč pojmenovat nepojmenovatelné. Líbí se mi složitý propletenec vztahů a nálad, který vyjadřuje, jak to prostě chodí.

Proč jste se s V.A.D. odchýlili od autorského divadla?

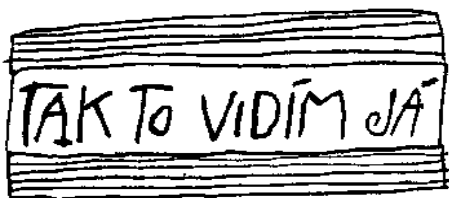
Baví nás objevovat nové věci a přístupy a pro nás je nově dělat dramaturgie. Je pro nás zábavné zpracovávat text, se kterým si nemůžeme neomezeně dělat, co chceme. Navíc nechci, abychom v autorském divadle sklouzli do stereotypu: ačkoli se mi zdá, že zatím každá naše inscenace byla tak jiná, jak jenom mohla být. Ale když by se na to podíval někdo zvenčí, možná by řekl, že jsou dost podobné...

ZuV.

Medailon

Divadlo V.A.D. (tedy Velmi Amatérské Divadlo) je kladenské divadlo, které vzniklo v roce 1998. Prakticky od začátku se stalo divadlem autorským a všechny autorské hry - Sága rodu Rassiní, Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka a Hotel Infercontinental - prošly sítím soutěžních přehlídek. S posledními dvěma jmenovanými vystoupilo divadlo na Jiráskově Hronově. Pro V.A.D. je typické, že většina členů používá pseudonymy.





Velká stolice

Úžasné, skvělé, brečel jsem smíchy i dojetím, nezbývá než vidět a zažít!

●●●●●

Pavel Richta, seminář L, 23 let

Více méně souhlasím s kolegou Pavlem. Ovšem... echm... mno... přece jenom... je to jaksi... cizí... na můj vkus příliš... řekněme... uhlazené? Navíc jsem v tom, narozdíl od některých, nenašla příběh, pojitko. Tedy pojitko dosti pevné. Představení bych přirovnala asi... ke špagetám. Při jídle se pobavíte, ale silněji zaberete vidličkou a špageta... prsk..., roztrhne se. A některé fórký byly dost... provažené.

●●●●●

Kristýna Filčíková, seminář P, 19 let

Naprosto geniální úvod nastartoval více než hodinu bezchybné podívané, kde jeden nápad trumfoval druhý a sladil publikum na téměř nepřetržitou vlnu smíchu. Trochu jsem postrádal pevnější dramaturgické propojení jednotlivých skečů (na způsob přenášení rostliny). Moje zaujetí mírně polevilo u výstupů narušujících (až geometricky přesnou) jednotu zvoleného klíče (slepice, klevetnice). Nicméně je tahle úžasná podívaná mým žhavým kandidátem na NEJ předstvení festivalu!

●●●●●

Petr Toman, seminář R, 29 let

Italové byli totálně skvělí. V mysli se mi poněkud překvapivě spojili s kocourem Garfieldem. A toho prostě miluju, takže pět hvězdiček.

●●●●●

Honza Švácha, seminář H, 39 let

Jeviště ostřílená a perfektně sehraná čtveřice tyrolských „Kojaků“ zabodovala v jinojazyčném prostředí už vhodnou dramaturgickou nabídkou, podpořenou řadou svých jevištních kvalit: v pásmu promyšleně vystavěných černohumorných grotesek a nonsensových klauniád uplatnila přesnou míru stylizace, cit pro situační pointaci a gagový „timing“ i vlastní spontánní radost ze hry, a přitom poskytla dostatečný prostor pro fantazii každého diváka.

Vít Závodský, 62 let

Jsem nadšená. Skvělá hudba, scéna, energie, všechno. Nevěřila bych, kolik obličejových svalů se dá používat. Některé skeče mohly mít možná výraznější situaci a být líp vypointované, ale stejně byli Italové fantastičtí.

Jitka Páleníková, seminář J, 22 let

DIVADLO PERPETUUM MOBILE BRUNECK JIŽNÍ TYROLY – ITÁLIE

CHRISTIAN SEYR: VELKÁ STOLICE (STUHL – GANG)



TUČŇÁCI

Dne 6. srpna 2005 jsem se ve 20,00 hod usadil v Sále J. Čapka, abych shlédl něco, o čem jsem doposud věděl pouze z programů. Tam jsem se dočetl, že je to Divadlo Perpetuum mobile Bruneck, Jižní Tyrolsko, Itálie, a že jde o nově založenou skupinu složenou ze zkušených amatérských herců, kteří se rozhodli napsat a předvést svůj vlastní humor. Autor, režisér a jeden z protagonistů Christian Seyr plus jeho tři spoluhráči Kurt Santifaller, Rudolf Beikircher a Peppe Mairginter se svého úkolu zhostili naprosto dokonale. Jejich představení STUHL – GANG, které bylo v programu přeloženo „Velká stolice“ a v představení „Chod stolice“, bylo nádherné. Překlad je sporný, ale ve scéně opravdu chodila židle a tak se i já přikláním k variantě „b“, protože TA stolice, o které jsem si až do té chvíle myslel, že to představení bude, se tam ani na chvíli neobjevila.

Suverénní nástup holohlavého „gegmena“ v úřednickém obleku s téměř svazáckou

kravatou vzbudil salvu smíchu. Ta neutichla až do konce představení. Jeho tři kolegové vypadali stejně a jejich groteskně stylizovaný herecký projev vyvolával u diváků střídavě vlny úžasu, nadšení a smíchu. Někteří diváci se dokonce neudrželi a řvali smíchy i ve chvílích, kdy na scéně nikdo nebyl. V těchto momentech jsem se vážně rozhlížel, jestli tam nesedí samí holohlaví s červenými kravatami. Dokonalá mimika všech protagonistů s naprosto přesným temporytmem připomínala spíše počítačově animované gagy, a když přidám textovou stránku věci (hovořili totiž hatlamatilkou; doufám, že to nebylo italsky v tyrolském slangu), viděl jsem chvílkami svůj oblíbený skandinávský večerníček „Tučňáci“. Střídání dynamického herectví s „absurdním minimálem“ nedovolilo divákovi ani na chvíli vypnout. Gag byl přesný a vždy dotažený do konce se spoustou „scizováků“.

Jednotlivé scénky byly výborně dramaturgicky vystavěny a navazovaly na sebe bez jediného hluchého místa. Jednoduchá scéna byla využita maximálně a reprodukováná hudba naprosto funkční.

Nemám co dodat. Možná bych skončil o 15 minut dříve, ale to je jen můj pocit, většina diváků by možná ještě 15 minut koukala. V každém případě představení STUHL – GANG byl pro mě veliký umělecký zážitek a myslím, že ho nikdy nezapomenu. A to je u mě co říct.

Michal Hecht





RECENZE

Stoličkový gang, ktorému sa platí výpalné smiechom

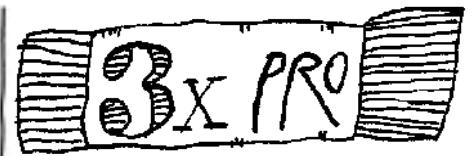
Ako málo stačí na výbornú zábavu! Jednoduchá, výtvarne čistá a variabilná scéna, dobre padnúce obleky, účesy nepadajúce do čela, výrazná pohybová štylizácia, prvky klauniády a čierneho divadla, nejaké bábkarské triky, zopár starých a zopár nových fórov, až minimalisticky sa opakujúce situácie, účelne vybraná hudba. Ani jedna poriadna pointa. Ale výborná zábava! Zážrak sobotňajšieho večera totiž tkvie v coolerskom odstupe, ktorý mali herci od zvolených tém

i od svojich hereckých štylizácií. V odstupe, za ktorým stojí poctivá pohybová príprava a talent a schopnosť vymyslieť, vybudovať a zahrať kvalitné gagy.

Humor štyroch klaunov z Brunecku vychádza z úplne bežných každodenných situácií, z ľudsky prirodzeného sklonu k zlomyseľnosti a z priam „klapkovskej“ zlomyseľnosti vecí a udalostí vzpierajúcich sa našim želaniam. Želaný komický efekt dosahovali nie lacným podkladaním sa obecnstvu, ale sústredeným a v celku i v detailoch pripraveným a precízne odvedeným výkonom.

Bolo mi naozaj potešením vidieť poučenú, v mnohom a mnohým inšpirovanú klauniádu, ktorá obomi nohami stojí v tomto storočí a ktorá svojším spôsobom mapuje pocitový svet obyvateľov postmoderných svetov. Tomuto stoličkovému gangu som zaplatil výpalné bez mihnutia oka a rád. Najskôr smiechom na nich, potom na seba.

Karol Horváth



Peppe Mairgintera,

člena italského souboru
Perpetuum mobile Bruneck

Kolik členů má vaše skupina a jak dlouho už pracujete?

Máme čtyři hrající členy a další tři, kteří se starají o technické věci, to znamená o zvukovou stránku, svícení a rekvizity. Hrajeme vlastně dva roky, předtím jsme už ale na projektu rok pracovali.

Je to váš jediný projekt nebo jich máte více?

Je to první věc souboru, který se jmenuje Perpetuum mobile. Ale intenzivně pracujeme na dalším programu, který bychom rádi představili příští rok.

Vaše představení je velmi pozoruhodné – a tak jsem si kladla otázku, jestli jste opravdu amatéři?

Nejsme profesionálové, skutečně hrajeme amatérsky. Nikdo z nás nemá divadelní vzdělání. Náš šéf a režisér Christian Seyr je jediný, kdo to ze začátku uměl. Naučil se to sám, nikoli tedy na profesionální úrovni. Ale celá věc je jeho myšlenkou, on nás dal dohromady, je předním hercem a také režisérem celé produkce. Motivací pro nás bylo vytvořit show, která nebude mít jazykovou bariéru. Mluvíme tam sice jakýmsi jazykem, ale ten je umělý a srozumitelný všem. Poznává se to podle ohlasů na představení.

jas

Medailon Perpetuum mobile

Divadlo Perpetuum mobile je složeno ze zkušených amatérských herců. Vzniklo v Brunecku, v jižních Tyrolích, což je dnes součást Itálie. Před I. světovou válkou byla tato oblast součástí Rakouska-Uherska, ale dnes je autonomií, kde se mluví německy. Projekt klauniády Velká stolice, která se skládá z dvaceti jednotlivých scének, je postavena na unifikovaném zjevu čtyř herců-klaunů (všichni mají holou hlavu ala inspektor Kojak a brýle), a má evokovat odlišnost - stejnost lidí, kteří se v určitých momentech odlišují např. červeným klaunským nosem. Show propojuje pantomimu, klauniádu, okamžiky humoru a grotesky. Velká stolice (dvojsmyslný název) je prvním projektem této skupiny, která má od počátku své existence velké úspěchy. Kromě Itálie a Česka hráli také v Německu, Švýcarsku a Rakousku.



Ohlasy seminaristů

● Je to zajímavý, je to neobvyklý, jiný než ostatní semináře. Je to zvláštní hlavně v tom, že je to jiná kultura, jiný druh myšlení, jiný směr. Vlastně v pohybu, dýchání, mluvení. Je to zajímavý. Jsem ráda, že jsem tady.

**Julie Vondráková,
Jana Houšková,
studentky**

● Tady Anetka si myslí, že jsme vychytali to nejlepší. Jenže já se hrozně stydím, ale už je to lepší. Mně se nejvíc líbí to „čchi“, já bych to nechtěl ani překládat, to nás může třeba proklít, když to špatně přeložíš. Ráno jsme byli už v 7 hodin v parku na tai-čchi, ale ještě to moc neumíme.

Anetka a Planetka

● Včera jsem ještě nevěděla, jestli je to dobrý, stále jsme jen dýchali, ale já si myslím, že to byla dobrá volba. Hlavně jsem chtěla poznat něco nového. Východní filozofie je zajímavá a taková zklidňující, člověk je takový uklidněný.

**Jana Dvořáková,
administrativní pracovnice**

● Já jsem od toho moc nečekal, tedy něco ano, ale tohle je něco lepšího, co naplňuje očekávání, dokonce snad přesahuje.

Mike, student

● Já jsem očekával úplně něco jiného než evropský seminář, což se mi splnilo, protože je to opravdu odjinud, tak jak se to píše. Prostě jiná kultura, jiný seminář. Dost se mi líbí, dost mě to chytlo.

**Jonáš Konývka,
student**

● Nevěděla jsem, co mám očekávat od tohoto semináře, a právě proto jsem na něj šla. Možná jsem nečekala, že tam bude tolik z východní filozofie, ale to mi teď přijde ještě zajímavější. Doufám, že si budu něco pamatovat, že to hned nezapomenu.

**Jitka Tomanová,
studentka**

A CO TAKHLE ŌČKO

RANNÍ NAHLÉDNUTÍ

Seminář O je opravdu odjinud, své dny totiž začíná už v 7 hodin ráno! A to cvičením tai-čchi na trávě v parku, každý den za jakéhokoli počasí. Pak je přestávka a pokračuje se na ZUŠ pod kostelem, v příjemném prostoru tanečního sálu. Odjinud přichází také samotný pohled na hlasovou a pohybovou přípravu k herectví a vlastně i sama lektorka semináře O, Mgr. Feng-jün Song, Ph.D., která je původem z Číny. Po tai-čchi přichází meditace... Uvolněte se, vnímejte svůj dech, vaše mysl je za vámi, vidíte své nohy, podlahu, ostatní kolegy kolem sebe, zrcadlo, dveře, zeď, prostor za zdí, sloup před budovou, rušný provoz na ulici, stromy, lesy, nekonečné louky, nebe, moře, oceány, vaše mysl je za vámi... pomalu se zase navracíte přes oceány, moře, pole, lány až zpět do sálu, na podlahu, k sobě, oči sledují nos, nos sleduje ústa, ústa srdce. Ruce propojí celé tělo, hluboký nádech, zatnout zuby, 3x výdech, 3x spolknout slinu - slina je... pravá rosa, která nás zavlaží.

Třením zahřejeme dlaně a dlaněmi zahřejeme ledviny, promasírujeme pořádně nohy a pomalu se zvedáme... Po zklidnění a uvolnění meditací začínáme drobnými pohyby a od nich rozhýbeme celé tělo až do tance. Začíná pouze samotný palec, přidává se druhý, pak přibývají prsty, dlaně, zápěstí, lokty, krk, ramena, kolena, kotníky, pánev. Uvědomujeme si postupně všechny své pohyby. Není to cvičení, je to hra. Hrajeme si s pohybem a zase se postupně dostáváme do klidu. Zastavíme pohyb kotníků až po palce. Další částí je rozvíčka hlasová, kdy zkusíme vydávat různé tóny, různými způsoby. Nejdříve vnímáme sami sebe, pak zvuk posíláme druhým. Zpíváme, ale zkusíme tón směřovat dozadu, do týlu. Představme si rozkvétající lotosový květ za námi...

Lenka Novotná



A CO TAKHLE ŌČKO

ODJINUD, NEJEN O ZPĚVU A POHYBU S LEKTORKOU MGR. FENG-JÜN SONG, PH.D.

Svůj seminář bych nazvala O zpěvu a dýchání. Dělavám ho pro zájemce po celé republice, ale tady, protože je v rámci divadelního festivalu, jsem název lehce upravila. Neznala jsem navíc předem seminaristy, zvolila jsem proto název „...nejen o zpěvu a pohybu“. U divadelníků a muzikantů předpokládám mnohem širší záběr.

Seminář je v zásadě o zpěvu, pro pěvce profesionální i neprofesionální, nebo spíš pro lidi, kteří chtějí a mají chuť a zájem zpívat. Ale tito „nepěvci“ se setkávají s problémy a otázkami, které stále řeší i řada pěvců profesionálních. Zpěv vychází z lidského těla, ale nezahrnuje jen práci s hlasem, ale s celým tělem.

Při práci s hlasem postupuji odshora dolů, čím níž se dostáváme, tím blíží jsme k základu:



Z pyramidy vidíme, že se v pěvecké práci nezabýváme jen hlasem nebo dechem, tedy dechem v užším slova smyslu. Pracujeme s hlasem, dechem, myslí a osobností a všechny tyto složky jsou propojené.

Nerada používám slovo dech. Dech je slyšitelný, hmatatelný, ale mnohem širší významový rozsah má „čchi“, dá se cítit a vnímat, ale nedá se uchopit. Se zájemci svých kurzů pracuji hlavně s „čchi“, pomocí cvičení tai-čchi, pomocí cvičení čchi-kung - umění dýchání, pomocí cvičení i taoistické

meditace. To jsou různé stupně cvičení a všechny slouží k práci s myslí, dechem a potom k pěvecké technice a k práci s hlasem.

„Čchi“ = dech, pára, vzduch, všechno je „čchi“, energie, plyn... někdo má v břiše „čchi“. Čchi spojuje člověka s přírodou. Kumuluje se v „tan-tchien“ - energetickém centru lidského těla, odtud vychází a zároveň se sem cvičením dodává.

Navrhla jsem posluchačům, že si každý den přivstaneme. Ráno je krásný čas na probuzení a „čchi“ má svůj čas toku, jako i život má svůj čas... Vše je přesně načasované na počet dnů a během té doby všechny seminaristy velice koncentrovaně pozorují. Už od začátku pracuji v myslí s každým účastníkem. Ráda říkám, že každý člověk je individualita. A každý člověk je zámek a ke každému zámku patří speciální klíč. Zámek se postupně otevírá. Asi není náhoda, že mě napadlo tohle slovo - moderní člověk je zamčený a já chci, aby se postupně otevíral, aby vůbec sám nakouknul, co v sobě má. Dnes byli seminaristi v šoku, co všechno v sobě našli. Postupně se otevírali, ale „ono to nejdříve nechce“. Tvrdili, že to nejde, že to neumějí, ale nakonec vše dokázali. Klíč se musí postupně najít, pozorováním a cvičením, jemným přístupem a časováním. To je jako květina, také má svůj čas, kdy se otevírá a klíčí. Všechno má svůj čas.

Moc mě potěšilo, že jsou seminaristi tak plní zájmu a tak schopní a ochotní spolupracovat a pracovat.

Lenka Novotná



Jak se řekne

SLOVNÍČEK

česko - slovenský

představení - predstavenie

divadlo - divadlo

čert tě vem - Zlom väz!

režie - réžia

propadák - prepadák, prieser

na zdraví - Na zdravie! Vypime, chlapi!

Šup ho tam! Ešte do jednej nohy!

Kapurkovú! Tak ty nevypiješ?! Chceš ma nasrať?!

miluji tě - Lúbim ťa.



HRONOVSKÉ KOUTY

Které místo je pro vás v Hronově nejprjemnější a tvoří neodmyslitelnou součást vašeho JH?

Asi vás strašně zklamou, protože já oznámím za své nejoblíbenější místo pokoj č. 309 v Radnici. Když si tam konečně můžu zas lehnout, mám pocit, že je to idyla, která nemůže být lepší.

Prof. PhDr. Jan Císař, CSc.

No samozřejmě divadlo. Jiráskovo! Je to lepší sál, jsem takový staromilec.

Eva Kodešová,
asistentka K(n)MD

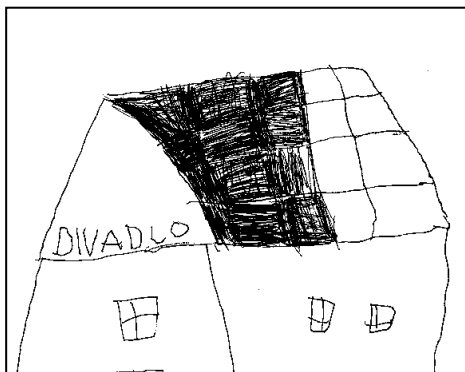
Záleží na tom, v jaké denní době. Po ránu mám velmi rád cukrárnu za divadlem, tam se dobře snídá. Ale to se mi letos nepoštěstí, to jsem mohl, když jsem nevedl seminář. Večer nejčastěji navštěvuju Triton. Je to místo, které mi nejmíň vadí, protože nemám moc rád taková ta zahulená, ožralecká místa. A jsou chvíle, kdy mám rád sedět v divadle a dívat se na představení.

Mgr. Štěpán Filčík,
odborný pracovník
NIPOS-ARTAMA



ACO TAKHLE VĚZĚTKO

SEMINÁŘ VÝCHOD – ZÁPAD



Propojit orientální vánek a evropský bič je pro začínající herce rozhodně dobrý nápad. Právě takovou průpravu měli studenti Václava Martince a Feng-jün Song na Vyšší odborné škole herecké v Praze. Nadšený ročník spolu se svým pedagogem pak chtěl pokračovat ve společné práci, a tak vzniklo Malé vinohradské divadlo. A součástí jeho koncepce se stal i Ateliér herectví Václava Martince a už druhý ročník kurzu na Jiráskově Hronově, který vede Václav společně se svými bývalými studenty – letos jsou jeho asistenti Vláda Jopek a Petr Pochop. A tak jsem už před návštěvou semináře tak trochu věděla, do čeho jdu. Překvapilo mě ale, jak rychle se podařilo účastníky kurzu nastartovat k otevřenosti, a nakazit je martincovským workoholismem...

Hlavním tématem sobotního dopoledne bylo vnímání partnerů, situací a světa jednotlivými smysly. Vstoupila jsem ve chvíli, kdy se pracovalo ve dvojici. Pro někoho možná oblíbené téma, pro jiné může být až traumatizující. Jde totiž o činnost, která by se v dnešní terminologii nazvala „sexuální harrasment“ – jinými slovy „omakávání“. Poslepu, pouze hmatem, si popsat partnera (tak to vezmeme od hlavy – hmatám drždůlek, oči – podle hmatu šedozelené, uši lachtání, štíhlý krček, ruce velkého rozsahu skoro víc než moje, tomuhle se říká prso – to jsem si užil, tak dvojky, zadek stažený strachy. A už jsem u nohou, lýtka oholená, hubený kotník a achillovky napjaté...). Mezitím lektor upozorňuje, že popis má být sice věcný, ale zároveň vyvolávat určité pocity, asociace. Po dostatečném ohmatání přichází pokyn zapojit hlas a pak hlasové projevy přeložit do zpěvu. Oblíbeným cvičením ve dvojicích je následující Zrcadlo – identické napodobování pohybů partnera. Většina lidí zpočátku volí jen jeden výrazný pohyb – rukou nebo nohou, a nepropojuje více prvků. Bdělé oko lektora je ale všude! A když už to jakž takž jde, přichází další pokyn – ozvučte zrcadlo! Dalším stupněm je vzájemné prostorové prolínání dvojic. Pak se cvičí ve trojicích, a nakonec vzniknou dvě „konkurenční“ skupiny, jejichž vzájemné soupeření končí společným rituálním tancem. Potom přijde na řadu individuální projev – jednotlivci tančí a ostatní podle jejich tanečního projevu mají odhadnout charakter, trápení a touhy protagonist(k)y. Z volných pohybových kreačí se přejde k přesnému zadání na téma lidové balady o Dorně vražednici, kterou frekventanti znají už ze včerejška. Úkolu zhodnotit pohybový projev kolegyně se ujme Honza. Je slyšet, že v tom má určitou praxi a že se rád předvádí. Od původního tématu odlétá v asociacích hodně daleko... A pak si všichni v kroužku představují strach. Později každý o svém vyjádření strachu vypráví v pozoruhodných obrazech – slyším ticho, vidím tmou ... jsem těkává rtuř... jsem sluneční paprsek bojující se stíny... hledám neznámou sokyni v lásce... snažím se dohnat ztracené mládí... jsem bojovník, který si chrání záda... jsem voják ve tmě, který jde zachraňovat děti... jsem mořský had mezi chobotnicemi... jsem svěží vánek v kadibudce... jsem kapička oleje ztrácejí se v kapkách vody.

Co je důležité? Ochota otevřít se, spolupracovat, nebát se směšnosti, pozorovat ostatní, ale umět se bez bázně zapojit, pěstovat si disciplínu projevu, ale umět přitom rozvíjet fantazii všemi smysly.

Bude to tvrdý týden – ale všichni jdou s chutí do toho.

Jana Soprová



ACO TAKHLE VĚZĚTKO

Václav Martinec řekl po semináři:

Propojení začátečnicků a pokročilejších je vyloženě dobré při jakémkoli učení, jak při hudbě, tak ve sportu. Díky těm pokročilejším totiž ti méně pokročilí zvládají věci mnohem rychleji, než když je skupina rovnoměrných začátečnicků.

Jsou tady čtyři lidi z loňského kursu, kteří se navíc zúčastnili dvou setkání v Praze během roku. Takže s mými asistenty Petrem a Vládou je to už šest lidí, kteří toho víc umějí, v osmácti lidech tedy třetina. To už je množina, která ovlivní zbývajících 60%.

V rámci týdne si nedělám ambici na předvedení nějakého artefaktu. Předvedení sice mít budeme, ale ve smyslu hledání práce. Cílová stanice jsou jednoznačně ty asociace, aby byly fantazijní, pohybové, hlasově bohaté a srozumitelné. První fáze je vyjádřit sám sebe, a druhá fáze je své individuální schopnosti vložit do zadaného tématu, aby to bylo nějak sjednocené

Martincovy hlášky (odposlechnuto):

- Herec má být blbej, ne intelektuál.
- Východní herectví znamená spíše přizpůsobit se, západní soustředit se na své masturbované ego
- Používejte jednotlivých smyslů. Když je jeden vyřazen z funkce, ty ostatní vnímají více
- Vzájemné dotyky mají vždy erotický náboj, jasné dramatické napětí
- Komedialní je to, co je pravdivé a zároveň v nesouladu
- Co si nahmatáte, zobecněte do lidských vlastností
- Je zajímavé, když se prolnou v pohybu dvě dvojice, chytanou společný rytmus, ale každá má své jiné východisko
- Ustupte od své individuality, nesnažte se prosazovat, hledání společného je vždy cenné
- Vždycky je třeba udržovat řád
- Snažte se nejít za prvoplánovým projektem
- Dejte čas pocitům, aby narostly, a vyústily v organické řešení
- Zkuste umět být v skrytu
- Dejte volný průchod svému zadýchání
- Minimalizujte pohyb, až najdete sochu svého JÁ
- Důležité je sjednocení a zároveň individualita
- Nekopírujte pohyb ostatních, tělo má tolik kloubů a ty mají takový rozsah, že je nekonečně možností
- Hercova mluva musí být taková, aby mu bylo rozumět
- Rozvíjet individualitu je funkce herectví
- Někdo potřebuje rozpoznat logiku, aby byl schopen asociací



Seminaristi se rozprchli,

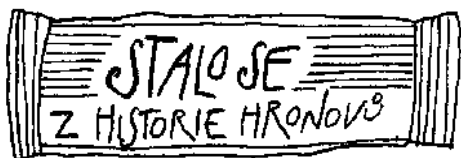
a tak jsem shodou okolností chytla právě ty nejvytrvalejší:

• Já jsem tady proto, že jsem tu byla i loni, a účastnila jsem se i během roku setkání v Malém vinohradském divadle. Seminář byl totiž komponovaný tak, že půjde o dvouletý vývoj práce a svým způsobem to tak je. Musím přiznat, že se opravdu rozvíjím, že mě tohle poznamenalo daleko víc než sebezpoznavací kurs, který jsem absolvovala. Člověk se naučí odbourávat zábrany, které má, naučí se chovat tak, jaký opravdu je.

• Já jsem zde podruhé. Fascinuje mě svobodný pohyb a svobodné vyjadřování mého masturbovaného ega. Je to těžké, ale už jsme si zvykli. Je to tvrdá dřina, ale díky dobré přípravě se výsledky jistě dostaví. Divadlo hraji od dětství na ZUŠ při základní škole v Semilech. A pochlubím se, že jsem právě s úspěchem absolvoval vyšší gymnázium, a teď budu v tom divadle pokračovat na FF UK na divadelní vědě. Určitě tam pobudu nejmíň půl roku.

• Já už jsem na Hronově třetí rok, v tomto kursu druhý rok. Jsem studentka gymnázia z Rakovníka, kde hraju v souboru Tyl. Snažím se tady využít svých přirozených dispozic, trochu se rozvíjet.



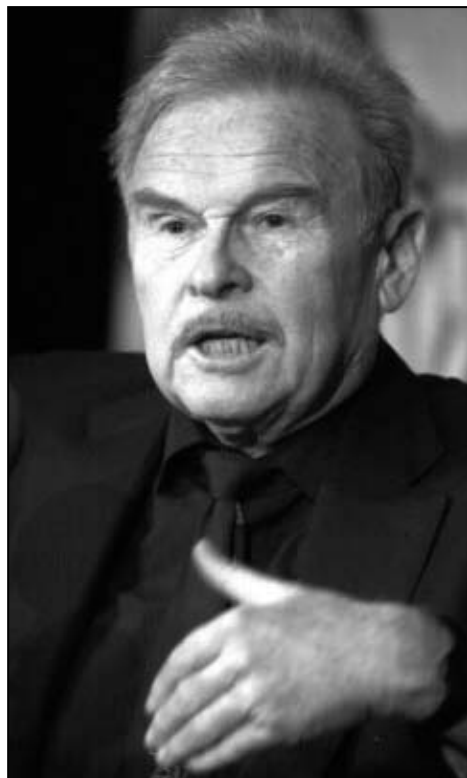


Ohlédnutí třetí – před 55 lety

Neuvěřitelné! Už před tolika lety jste se mohli potkat na jevišti Jiráskova divadla s Janem Císařem, Luděkem Munzarem a Ivanem Palcem, tehdy členy Mladé scény ČSM z Hradce Králové v drammatizaci Makarenkova *Začínáme žít*. Výběr titulů 20. JH - *Vstanou noví bojovníci*, *Hádají sa o rozumné*, *Šťestí*, *Vzbouření na vsi* a následující citát napoví o té době víc než obrázek svazáka herce Jana, pozdější opory a vedoucího ducha pozdějších Hronovů, který – kajeme se – dosud v Databázi nemáme.

*T*o *Gottwaldova mládež vykročila s písničkou a poezií. Její hlas tryská jak horký a léčivý pramen, zvedá se jak mořský příliv, je slyšitelný do všech stran jak polnice. Její píseň je krokem i skokem, otázkou i odpovědí. Nechť se třese svět války a krve! Nechť se třese imperialismus! Tak volá XX. Jiráskův Hronov.*

Miloslav Drozd, Pochodeň
Z materiálů www.amaterskedivadlo.cz
vybral -jv-



Luděk Munzar, foto archiv

DÁME FINANCE NA OPRAVU DIVADLA

Rád bych připomněl, že do nové sezóny MK pomůže vybavit tzv. hardware festivalu, to znamená dá finance na opravu Jiráskova divadla



Ing. Zdeněk Novák,

I. náměstek ministra kultury

Máte nějaký vztah k amatérskému divadlu nebo k Jiráskovu Hronovu?

Divadlo mám rád. A sám jsem samozřejmě amatérsky hrál - jako snad každý člověk v tomto státě, ale naposledy asi v dětském věku. A pokud jde o Jiráskův Hronov, poprvé jsem ho zahajoval v roce 1997 a podruhé v roce 1999, takže se nepovažuji v tomto směru za začátečníka.

Vzpomenete si, v jakých rolích jste vystoupil?

Hrál jsem v Popelce postavu hraběte, ale už si ani nepamatuju, kdo tu pohádku napsal. Pak jsem hrál čaroděje, čápa... A pak si vzpomínám, jak jsme jako děti u nás na vesnici secvičili *Zlatovlásku* podle K.J.Erbena, a tam jsem hrál z nedostatku lidí dokonce dvě role - tu babu, která přinesla hada, a pak krále, otce *Zlatovlásky*.



Vraťme se k Hronovu, jaký je vztah ministerstva k tomuto festivalu?

Já myslím, že festival Jiráskův Hronov dávalo ministerstvo vždycky do popředí. A rád bych připomněl, že do nové sezóny MK pomůže vybavit tzv. hardware festivalu, to znamená dá finance na opravu Jiráskova divadla. A kromě toho se tu letos udělí cena ministerstva kultury divadelníkovi Vlastimilu Ondráčkovi, protože si myslíme, že je třeba poděkovat a oceňovat lidi, kteří si to zaslouží. A třeba tím oceněním budou motivovat i nás ostatní, abychom udělali něco záslužného.

Jana Soprová



HRÁL JSEM V 1. TŘÍDĚ ŽABÁKA

My máme finanční prostředky dány rozpočtem, takže logicky nemůžeme poskytovat vyšší. Takže je třeba uvážit, aby se daly především na věci, kde by nedostatek finančních prostředků vedl k nenávratné škodě.



Ing. Pavel Bradík,

hejtman Královéhradeckého kraje

Myslíte, že Královéhradecký kraj dává dostatečné množství financí na kulturu?

Ono je samozřejmě nutné se především zamyslet nad tím, co to znamená dostatečné množství. Silničáři nám řeknou, že jsou nedostatečné prostředky na opravu silnic, a to samé řeknou i pracovníci kultury, školství a dalších resortů. Ale myslím, že je třeba se zeptat jinak. My máme finanční prostředky dány rozpočtem, takže logicky nemůžeme poskytovat vyšší. Takže je třeba uvážit, aby se daly především na věci, kde

by nedostatek finančních prostředků vedl k nenávratné škodě. Jestliže například víme, že v Hronově se dělá sedmdesátý pátý ročník festivalu amatérského divadla, víme, že při nedostatku financí by se přerušila kontinuita, a to by bylo neodpuštělné. Takové věci tedy hrají roli při rozhodování. A jestliže se objeví nějaká nová aktivita, a nejsou na ní peníze, tak se snažíme organizátorům říci: zkuste vydržet, zkuste sehnat sponzory, starejte se jinak. A možná, až se objevíte na tom pomyslném trhu umění a bude o vás zájem, budete mít otevřený měsíc i na kraji.

Jak jste naznačil, hronovský festival by v tomto směru neměl mít žádné problémy....

Byl jsem jedním ze 45 zastupitelů, který rád zvedl ruku pro příspěvek festivalu, který je výrazným oceněním a uznáním těm, kteří tady odvádějí tu úžasnou práci. Rozhodli jsme se do konce našeho volebního období hrát na jistotu a zajistit festivalu pravidelný příspěvek. Aby se organizátoři nemuseli bát, nastavili jsme je do role prosebníků - protože si myslíme, že i tak mají starostí dost. A tak doufáme, že náš příspěvek přece jen trochu přispěje k jejich vnitřnímu klidu.

Hrál jste někdy divadlo?

Hrál jsem pouze jednou jedenkrát, mám to dokonce na fotce. Hrál jsem v 1. třídě Žabáka. Přiznám se, že už ani nevím, jak se ta pohádka jmenovala. Bylo to tedy bohužel poprvé a naposledy v životě a docela mě to mrzí, protože si myslím, že amatérské divadlo vás naučí spoustu věcí, které by politik, byť jenom regionální, určitě uplatnil - vystupování na veřejnosti, proslovy, umění se chovat, umění říci větu s patřičným výrazem. A to všechno se dá naučit na těch prknech, které znamenají svět.

Jana Soprová



pondělí 8. srpna 2005

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

14:00 - 16:00 - Jídlna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:30 (A), 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo
Kabaret Caligula Praha
Štěpán Benyovský, Ondřej Gabriel, Tadeáš Petr, Lukáš Rumlina: Hamlet: Přání zabít

15:30 (C), 17:30 (A1), 22:15 (B1)
Základní umělecká škola
dDDD ZUŠ Děčín
Arménská pohádka: O líně a lakomém

16:30 (B), 20:00 (A) - Sál Josefa Čapka
Malá scéna Zlín
Valentin Krasnogorov: Pelikáni v pustině

17:15 (A2), 22:00 (B2) - Park Aloise
Jiráska
Bílé divadlo Ostrava
Jan Čihal a Vladimír Machek:
Z toho obrazu už nikdy neodejdu

19:00 - Park Aloise Jiráska
Vystoupení hudební skupiny SWING
SEXTET Náchod & vocal H - KVINTET
Trutnov

21:00 - Dvůr ZŠ
Divadelní STAND'ART - Divadlo Vosto5
Praha: STAND'ARTNÍ KABARET



**Amatérská scéna
do každé rodiny!**

Před 51 lety vznikl časopis Ochoťnické divadlo, který se před 42 lety přejmenoval na Amatérskou scénu. Počítáme-li dobře, Amatérská scéna tedy vznikla v roce 1963. Byla to dobrá léta pro kulturu a Amatérská scéna si je s sebou nese dodnes. Mnozí to jistě víte a časopis od dětských let odebíráte. Ihned jak Čtyřlístek, Větrník, Sedmičku pionýrů či Abc mladých konstruktérů jste do košů hodili. A ti, co tak zatím neučinili, vězte, časopis Amatérská scéna je dvouměsíčník, který vydává NIPOS Praha, jeho šéfredaktorem je PhDr. Milan Strotzer. Jedno číslo stojí 48 Kč, předplatné 240. Koupit jednotlivá (i starší) čísla můžete i zde ve stánku vedle Jiráskova divadla. Anebo objednat na adrese:

Blanická 4, 120 21 Praha 2.



neděle 7. srpna 2005

9:00 – 13:00 - semináře a dílny

14:00 – 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

14:00 (A1), 18:00 (C), 22:00 (B1) - Park
Aloise Jiráska
Bílé divadlo Ostrava
Jan Číhal a Vladimír Machek:
Z toho obrazu už nikdy neodejdu

15:30 (C), 18:00 (B2), 21:30 (A2)
Základní umělecká škola
Soubor Vyroby si své letadýlko absolventů
KALD DAMU Praha
Anna Duchanová: Malá večerní snítka

16:00 - Park Aloise Jiráska
Vystoupení hudební skupiny RELAX BAND

16:30 (B), 19:30 (A) - Jiráskovo divadlo
Divadlo Commedia Poprad, Slovenská republika
František Švantner: Malka

16:30 (A), 19:45 (B) Sál Josefa Čapka
Divadlo Kámen Praha
Petr Macháček: Mlejnek

21:00 Dvůr ZŠ
Divadelní STAND´ART
VAJCE – Divadlo Vosto5

22:30 (A1,B2) Sál Josefa Čapka
Divadelní soubor OS DRH
Nikolaj Vasiljevič Gogol: Ženitba



Slavnostního zahájení 75. Jiráskova Hronova se zúčastnili čestní hosté

Ing. Zdeněk Novák, I. náměstek ministra
kultury ČR
PhDr. Zuzana Malcová, ředitelka Odboru
regionální a národnostní kultury MK ČR
PaedDr. František Zborník, ředitel NIPOS
Doc. Milan Uhde, člen čestného výboru
Jiráskova Hronova
Milan Kupka, kancelář Senátu ČR
Ing. Pavel Bradík, hejtman
Královehradeckého kraje
**Ing. Zdeněk Kraus, člen Rady
Královehradeckého kraje, gestor pro
kulturu**
Ing. Tomáš Šubert, člen Rady
Královehradeckého kraje
**Ing. Pavel Mertlík, vedoucí
Odboru kultury Krajského úřadu
Královehradeckého kraje**
PaedDr. Marta Pohnerová, předsedkyně
Výboru pro kulturu
Bc. Petr Fejfar, senátor
Ing. Jiří Hanuš, poslanec Parlamentu ČR
**Mgr. Zdeňka Horníková, poslankyně
Parlamentu ČR**



Ing. Zdeněk Novák, I. náměstek ministra
kultury ČR, udělil v Jiráskově divadle cenu
Ministerstva kultury Vlastimilu Ondráčkovi
za celoživotní přínos amatérskému divadlu.

Vlastimil Ondráček (*1929), vedoucí
osobnost Svazu českých divadelních
ochotníků, herec a režisér souboru Divadelní
studio D3 v Karlových Varech, připravil od
roku 1962 celou řadu inscenací (některé
i scénograficky), z nichž několik se objevilo
i na JH (1982 Třináct vůní, 1990 Hodina mezi
psem a vlkem). Soubor pod jeho vedením
patřil v 70. a 80. letech minulého století ke
špičce amatérského divadla. V. Ondráček,
tvůrčí osobnost amatérských aktivit v zápa-
dočeském kraji, je nositelem nejvyšších
ocenění SČDO: čestného členství, Zlatého
Harlekýna a Zlatého odznaku J.K.Tyla. Podílí
se organizátorsky na celostátních národních
přehlídkách Pohárek SČDO, Divadlo
jednoho herce, Krakonošův divadelní
podzim, Jednoaktovky v Holicích a dalších.
Spolupracoval při tvorbě Místopisu českého
amatérského divadla.

Podle materiálů SČDO zpracovala ZuV



... při slavnostním zahájení 75. Jiráskova Hronova...

- čestní hosté se slovy starostky města
Hronova paní Hany Nedvědové zavázali
k tomu, že do příštího roku secvičí píšně, aby
společně vystoupili při slavnostním zahájení
76. Jiráskova Hronova na schodech Jiráskova
divadla místo pěveckého sboru
- dále paní starostka zdůraznila, že
se čestní hosté nesmějí schovávat za sloupy:
„Uvidíte-li někoho, jak se skrývá, okamžitě
na to upozorněte!“
- pokud si přejete, aby letošnímu
Jiráskovu Hronovu přálo počasí, foukejte
na mraky plující od Červeného Kostelce
- neuvěřitelné se stalo skutečným:
přijel i Mistr Jirásek!



ZPRAVODAJ

Zpravodaj 75. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,
Vladimír Hulec, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 7. srpna 2005 v 4:44h

Vychází: 7. srpna 2005 v 15:00h

Nešlo jazykovou úpravou!!!